

Diktátoři neuznávají než literu svého programu. Čím drzeji se ve veřejném životě roztahují polopravdy a lži, tím krutěji pak trestají sebe tišší pochybnosti.

Budoucí minulost?

Utopická povaha příslibu neuskutečnitelné budoucnosti má za následek, že přítomnost postrádá svou vlastní hodnotu a je vydána napospas ideologicky „zfalšovanému dobru“, které ji může bez zábran utvářet ke svému zvrácenému obrazu.

Bezměrné masové vyvražďování, charakteristické pro celé 20. století, měly na svědomí mocenské choutky států, nacismus, komunismus a kdo ví, co ještě. Současný dvojí přístup zejména k oběma totalitám způsobila i ta skutečnost, že nacismus byl vojensky poražen. Nedožil se stabilizační fáze, která byla dopřána komunismu. Na rozdíl od nacismu jsou zločiny komunismu téměř zapomenuty a on sám přežívá v mentalitě pamětníků. (Masové vyvražďování a zotročování lidí má bílá rasa v oblibě už dlouhou dobu. Vzpomeňme na genocidu indiánského obyvatelstva, domorodců v Austrálii, hony na otroky v Africe apod.)

Ani katolická ideologie není bez poskvrny. Vzpomeňme jen jezuitskou rekatolizaci i rozporuplné postoje církve v období nacismu a komunismu. Výtky na adresu Pia XII. za jeho mlčení na konci 2. svět. války jsou obecně známé. I když existenci rasového problému zřejmě církev brala jako samozřejmost, je přesto zarážející, že si neuvědomovala, že nacismus útočící na Židy napadá zároveň samotný kořen křesťanství. Podobnou chybu zopakovala o pár let později, kdy připustila podobnou diskusi s komunizmem. Při konfrontaci se zlem však nelze ani na okamžik přistoupit na totalitní výklad skutečnosti. Proto překvapuje, že biskupská konference „zkoumala“ řadu let postoje kněží v „pacem in terris“, a přesto nedošla k logicky jednoznačnému závěru. Dne 11. července 2003, v nočních zprávách ČT1, oznámil kardinál Vlk, že „dosud bedlivě zkoumají“ tuto problematiku, ale „se soudy se církev nesmí ukvapit“! Takovéto a podobné postoje vedou v pravdě do pekla.

Nezávislá sonda do našeho současného života by ve vši nahotě ukázala, proč všechny pokusy učinit něco pro nápravu věcí obecných končí většinou žalostně. Pod název reforma, či něco obdobného, se často skryje neuvěřitelný rozsah korupce a budování megalomanských projektů, které nezdědka končí fiaskem pro rozkradení většiny fondů a jejich převedení na konta do ciziny. Korumpovatelnost člověka se obecně zvyšuje s tím, jak se kolektiv, v jehož pravomoci jsou rozličná rozhodnutí, zužuje. Cesta k totalitě vede právě přes takovýto úzký kolektiv lidí, který nakonec svévolně deleguje pravomoci na jediného despota. Vždy se najde někdo, kdo vezme „blaho lidu do svých rukou“.

Teze, že politici by se měli vždy řídit míněním většiny voličů, je obvykle považována za scestnou, zejména politiky samými. Měřítkem kvality politiky (a politiků) by ale mělo být, jakým způsobem dokáže zformulovat zadání, které by získalo konsensuální souhlas většiny. Podle nejrůznějších průzkumů je mínění „lidu“ nejednou v rozporu s rozhodnutím politiků. Např. ve většině států včetně naší republiky, kde byl trest smrti zrušen, ukazovaly průzkumy zřetelně opačný názor veřejnosti.

Obecně jsme opatrní, a proto snášenliví. Jsme nakloněni neuznávat totální řešení. Zvlášť v politických sporech, kdy právo není nikdy zcela na jedné straně. Propaganda zneužitých génů, ztřeštěnců i ztroskotanců je ale příznakem nastupující politické i společenské krize. Má pak ale vůbec někdo právo zabít tyrany?

Ani bible nedává jasnou odpověď. Nezabiješ, říká na jedné straně, zatímco jinde vyzývá – oko za oko, zub za zub. Člověk přeci nemá právo vzít jinému člověku život, tvrdí základní postulát odpůrců hrdelních trestů. Není k tomu povolán a nemůže si takovou moc přisvojit jako nějaké privilegium. Ani skupina lidí nemůže být pánem nad životem jiného člověka.

V co až může doporučující dopis Vladimíra Iljiče Lenina z roku 1918 vyústit, poznali i nedobrovolní pracovníci Jáchymovských dolů:

„Naši mladou republiku musíme ochraňovat zavedením a prováděním tvrdých potlačení. Musíme odstranit všechny viníky a podezřelé nebo ty, kteří by mohli být podezřelí, dát do koncentračních táborů. Vytvořit rudý teror, potrestat smrtí všechny osoby pokládané za vinné a členy jejich rodin dát do koncentračních táborů k tomu účelu zřízených.“

Dekadentní současnost s pootevřenými zadními vrátky se tvrdým trestům brání, protože „nikdo“ není dokonalý. Jestli by s těmito principy souhlasili všichni ti neprovinilí mrtví, je otázka, na kterou, pohříchu, nedostanou od těchto alibistů odpověď. Nedotknutelnost lidského života platí pro nevinné, ale nikoli pro usvědčené vrahy.

kůly z bývalého oplocení lágrů i nesoucí někdejší výstražné cedule se určitě pouze nedopatřením „dožily“ i nového tisíciletí

(Jáchymov, 2001 a 2008)